

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

1. Iudex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

moralibus non valet argumentatio ab uno ordine ad alium: secus lædere modicissime in honore per levissimam injuriam mortale esset, quia honor ex se nobilioris ordinis, quam sint omnia bona temporalia. Ad secundum, pronuntio irrationabiliter illum amicum fore avertendum ab amicitia ab levem suspicionem coamici, cum omnes parati esse, in hac valle nostræ fragilitatis debeamus, ad tolerandas huius generis suspensiones, quæ non insurgunt ex odio, nec malum pariunt effectum, quæque non raro ex amore procedunt; de charissimis enim amicis mala subinde suspicamur, quia mala in illis adesse nolumus.

19. Atque ex dictis denique collige, raro lethaliter peccari per temerarium iudicium. Ita Molin. *tr. 4. disp. 1. §. 4. Dicast. lib. 4. tr. 2. d. 12 p. 1. dub. 3. n. 3.* loquentes de iuris timoratis: Quis enim nisi ex gravi illo odio, vel ex magna stultitia, certo iudicat indicis non certis; imò etiam hic stultus culpam mortalem sapientissime vitat; quia regulariter potius errat errore intellectus invincibili, putant illud iudicium esse certum, atque sufficiens, quam ex prava voluntate.

CAPUT II.

De Falsitate in Iudiciis publicis.

Solent hic Authores de falsitate solum agere intercurrente in iudiciis verum etiam de cæteris culpis iudicia spectantibus, atque ad ead. Iudicem, Reum, Accusatorem, Testem, Notarium, lisdem ego vestigiis insistant, modo te lector, admoncam, ead. iudicem taxat à me breviter esse tractanda, quæ frequentiora sunt, cætera legantur à curioso apud Doctores, quos iam laudabo.

§. I. Index.

DE Iudice nonnulla delibavi in *Libris præcedentibus*. Primò, An reum secundum allegata condemnare valeat, quem privar. scientiâ Iudex novit innocentem? *sub. lib. 6. cap. 1. §. 4. a. n. 8.* Secundò, An sententiam ferre queat iuxta minus probabilem sententiâ? *sup. lib. 1. cap. 3. §. 4. & lib. 8. tract. 3. cap. 7. §. 1. n. 13.* Tertiò, An ex levibus indicis condemnare valeat reum? paulò ante, *cap. 1. num. 14.* Quartò, An pretium accipere possit Iudex pro sententia iusta, vel iniusta? *sup. lib. 7. cap. 5. num. 13. & 14.* Quintò, quo modo se gerere debeat in malefactoribus puniendis? *sup. lib. 6. cap. 1. §. 4. præsertim à n. 5.* Nunc tria, quæ præ cæteris scitu sunt necessaria, de eodem Iudice proponam. Primum erit de modo procedendi ejusdem; Secundum de muneribus ab ipso non accipiendis; Tertiò, de muneribus ipsi non dandis.

Modus procedendi.

2. Quidnam requiritur, ut Iudex iudicè procedat? Respondeo, duplici modo eos posse procedere. Vel per viam Inquisitionis. Vel ad instantiam partis per viam accusationis. Lege Sanch. Lessi. de Lug. *max. citandos*, & *Dicast. lib. 2. de iust. tract. 1. d. 5. dub. 3.*

3. Si procedat hoc secundo modo, requiritur semiplena probatio; ut Iudex possit reum interrogare, & torturæ subijcere. Secus tenetur de damno, & confessio à reo facta non esset valida. Semiplena autem probatio est, cum adest unus Testis omni exceptione maior, deponens se vidisse: Vel si adsunt vehementia quædam iudicia, &c.

4. Si procedat primo modo Inquisitio, vel est generalis, vel specialis, vel mixta. Generalis est, quando inquiritur in genere, an subditi servent leges, &c. Specialis, quando inquiritur in particulari, An Paulus verbi gratiâ, homicidium commiserit. Mixta, quando inquiritur de persona determinata verbi gratiâ, de Paulo, non tamen de determinato delicto, vel con-

tra quando de delicto determinato, v.g. homicidio, vel patratu, sed non de persona determinata.

Dico igitur primò, ad generalem inquisitionem Iudice instituendam non requiri, ut præcedat mixta, sed tunc interrogari non debent passim occulta crimina perpetrarunt, etiam si sub Juramento, vel excommunicatione illis præcipiatur, ut quod loquerentur, possunt enim ac debent per acquiescentiam dicere se scire.

Dico secundò, ad specialem requiri, ut præcedat infamia Authoris, vel ut rumor de eo spatius in maiorem partem viciniæ, vel aliud æquivalentem tem est ad inquirendum, nam deinde ad interrogandum, vel subiiciendum torturæ requiritur semiplena probatio, ut dictum est.

Dico tertiò, quoad mixtam legendum esse Lessi. *cap. 29. num. 109.* sicut etiam esse legendos Sanch. *confe. 2. de Lugo t. 2. de iust. d. 37. à sect. 6.* aliòquin citatos, quoad alia huc pertinentia: nobis enim hæc pinguis calamo innuisse, ad dandam Tyscobus cognitionem terminavit.

Munera à Iudice non acceptanda.

5. Non est Termo de iusto stipendio ipsi conferendo, sive ex lege, sive ex consuetudine, sive ubi illi adsunt, ex pacto; Neque de pretio, quod sit fortæ pro eo, ad quod ex iustitia non tenebatur: Vel si nec ad longum tempus vigilaverit, quod causam capere. Si longum iter susceperit, &c. Nec de muneribus datis ab aliis à litigantibus, vel datis à consanguineis, amicis, &c. ex aliis titulis: hæc enim sive stipendia, dona ex nullo capite iniusta supponuntur. Lege *Dist. lib. 2. de iust. tract. 2. disp. 6. dub. 4. num. 64.* Nec illa questione; An pro liberandis reis liceat Iudici pecuniam accipere, ea enim huc non pertinet, & de illa poterit legi Diana, *part. 7. nat. 6. res. 1. de illa alia*, an Index possit pecuniam accipere eligenda sententia probabili, de hac enim breviter sufficiens dixi *lib. 8. tract. 3. c. 7. §. 3. n. 13.*

Sermo igitur est de iis muneribus, quæ ad movendum Iudicem solent à partibus dari. Et quidem Pro Navarr. *lib. 3. cap. 3. num. 22.* atque aliqui ex Sociis apud Dicast. *max. citandum* putant, posse Iudicem accipere munera à partibus, ut ab amicis, vel pedibus dignis donata, sed non ad movendum animam, sed tamen non placet Dicast. *lib. 2. de iust. tract. 2. d. 6. dub. 1. num. 80.* quia sic sternitur, inquit, via ad omnia munera accipienda. Nam propterea nos absolute hic epimus, an ejusmodi munera sint illicita, & relicita. Esse communiter à Rep. prosiganda certum est, quod ex Eccl. 20. *Xenia, & dona excæcant oculos hominum.* nihilominus ad trutinam Theologicam, si id expetimus, ita distinguendum est.

6. Præscindendo à Juramento, quod alicubi emittitur de non admittendis muneribus, quod omnino observandum, & præscindendo à legibus positivis, & quibus postea; Vel munera ita accipiuntur à Iudice, ab illis nec moveatur ab injuria, nec periculum grave, & proximum sit, ut ad eandem afficiatur, & iure naturæ, nec illicita, nec restitutioni sunt obnoxia huius generis regulariter sunt munuscula ex officio, vel ex rebus parvi momenti. Ratio est, quia tunc non adest caput, nec ullius culpæ, nec ullius periculi ad illam, & tunc Dico primò, illicite accipiuntur munera, si ad movendum animam accipiuntur. Dico secundò, esse obligationem restitutionis ad causam expeditam. Dico tertiò, non esse restitutionis obligationem finitâ causâ. Lege Molin. *tr. 1. d. 1. disp. 8. Lessi. lib. 2. cap. 1. 4. dub. 9. Valq. tom. 2. in part. 2. d. 1. 64. dist. lib. 18. de donat. q. ult. de Lugo max. citandus. sect. 1. n. 14.* ubi solvuntur aliqui textus in contrarium. Ratio pro dicti est quia, qui amat periculum tam proximum, peribit.

in illo. Ratio secundi dicti est, quia, ut alibi uni-
versaliter diximus, Index obligatur ad removendum il-
licet periculum suae Subversionis, et nunc munera retin-
ere, ut supponimus, ergo. Neque Iudicem
modo excuso ab hac citata restitutione ex eo ca-
sa, quod excusat in aliquo casu de Lugo, tom. 2. de
iust. 437. §. 11. n. 150. Non, inquam, excuso, tum quia
et remissione potius honorem ex effectu ad iusti-
tiam, quam dedecus ex inurbanitate, sibi apud omnes
concedatur: tum maxime quia, si supponis cum per il-
licet retentionem muneris esse in periculo proximo
peccandi, qua ratione sola mera urbanitas, nisi accedat
aliqua nobilis necessitas, eundem excusare ob peri-
culo carendo possit? Commodius igitur huic Iudici
modum erit per Penitentiam, Confessionem, & alia
opera devotionis se constanter munire, ne iniustitiam
faciat, nam si probabiliter praevidet constantem se
futurum in bono proposito, iam non erit in proximo
periculo peccandi, quod si id probabiliter habere non
possit, restitutionem omnino expediat necesse est. Lege
Meb. Conf. lib. 3. c. Caram. in Reg. S. Benedict.
1096. Ratio terti dicti est, quia si litigans veritatem deest
quasi illa munera, translatit dominium in Iudicem, &
fuit causa iam non est amplius locus illius periculi.
7. Venio ad leges humanas Iuris Communis. Et pro
Iudice seculari duo dico. Primum, probabile mihi esse, ex
Decretalibus, cit. num. 82. si à Iudice munera, etiam con-
tracta leges has acceptata fuerint, non esse obligationem
restitutionis ante sententiam. Ratio est, quia in his legi-
bus non adfuit verba clarè impediencia translationem
dominii in Iudicem: & ex alia parte restitutio ab iisdem
legibus videtur imposita, in poenam, atque adeò non
ergo ante sententiam. Post sententiam obligatio urge-
bit, quia iuxta sententiam semper est standum, ut omnes
docent. Lege de Lugo r. 2. de iust. d. 37. §. 1. n. 183.
ubi, quid, quando, vel est iniusta sententia, vel praesumptio
falsa innixa.
Dico venio ad leges Iuris Communis nam proprias
quique suas consideret, ut Hispanas, consideravit plu-
rimo Sanchez in Conf. lib. 3. c. 1. d. 1.
Et quoad Ius Hispanicum, ut etiam, quoad multa,
quae in toto hoc §. sunt à nobis disputata, vide Th.
Hartad. part. 2. mor. tract. 8. cap. 2. d. n. 164. nec omittatur
Callio Pal. de iust. com. d. 2. §. 2. n. 2. qui con-
firmat, quod ego modò dixi, nullam scilicet esse legem,
quae iuxta translationem domini munerum Iudici do-
minum additque, irrationem actus, & translatio-
nem domini, nunquam esse inducendam, nisi legibus
fuerit manifestè expressa.
Dico secundò, (praescindendo ab eo, quod modò
dictum est esse de iure naturae) Iudices saeculares non
peccare salem mortaliter ex solo capite, quodd ad-
versus has leges saeculares operentur. Ratio est quia pro-
babiliter censent. Nav. Covar. Valent. aliqui apud
Callio d. 1. de lege, part. 15. num. 6. saeculares leges sal-
tem de facto ad mortale nequaquam obstringere, nisi
id expresse declarent.
8. Iam verò superest dicere de Ecclesiasticis Iudici-
bus sive Ordinariis, sive Delegatis: de quibus item
affero duo.
Affero primò, praescindendo similiter à iure positi-
vo, etiam si illicite Index Ecclesiasticus agat acceptan-
do munera, non obligati ante sententiam ad restitutio-
nem. Ratio est eadem, quae modò n. 7. dicta est de Iudice
saeculari. Excipe, nisi sint accepta pro ferenda senten-
tia iusta, de qua re diximus sup. lib. 7. cap. 5. §. 3. n. praesum-
ptum. 15. Excipe item nisi accepta fuerint ratione visitatio-
nis: sed id est de iure positivo, ut paulò post n. 10. dicam.
Excipe demum, nisi intercurrat simonia, ut ex se patet.
9. Affero secundò, quoad culpam, considerando so-
lum ius positivum, (nam quid prohibeatur de iure na-
turae, dictum est superius univ. sim. n. 6.) me non inve-

nire verba in sacris Canonibus clarè denotantia obli-
gationem sub mortali, quamvis enim id graviter prohi-
beatur, tamen rigidior vox, quam invenio, est, *Manda-
mus*, quae obligationem ad mortalem culpam ex aliquo-
rum sententia non ostendit. Ita Azor. p. 1. l. 5. c. 6. q. 1. Sa-
v. Lex, n. 6. & universim Calet. in summa, v. Clericorū pec-
cata, versus finem. Quod si iubeatur *exsternum*, §. si quid
autem, de Rescriptis in 6. Acceptum restitui, id intelliget
quis post sententiam, sicuti modò dictum est de Iudice
saeculari. Proferantur Canonēs. Non quod pro certò asse-
ram non adesse prohibitionem sub mortali, lego enim
Doctores rigidi simè invehere contra eiusmodi munera:
sed ut rem considerandam sapientioribus offeram.

10. *Sax* inquit Pontifex, cum ab omni, de vita, & ho-
nestate Cleric. ad audientiam Apostolicam nostri pervenit quod
cum ex Delegatione nostrae causas suscipis pertractandas,
more saecularium super decima litis, vel parte alia pro diver-
sa terrarum consuetudine, prater expensas vult ualium, cum
litigantibus, receptis pignoriis pro Salaris conveniis. Nos
attendentes, quod ad hoc vobis, & aliis Clericis sint Ecce-
lasticis redditus depurati, ut ex ipsis honestè vivere debea-
tis: & Infra: Ideoque mandamus, quatenus ab huiusmodi
exactionibus de cetero abstinentes, vigorem iudicium
gratis studeatis litigantibus impertiri.

Et cap. statutum, §. in super, de rescript. in 6. Insuper, et
gratis, & cum omni puritate iudicium coram ipso procedat,
nullum munus vel quidquid aliud (nisi forsitan esculentum,
vel poculentum mera liberalitate oblatis, quod paucis con-
sumi possit diebus, &c.) recipere à partibus, qualitercunque
perquiram.

Et in Decreto, c. non licet 11. quæst. 3. Non licet Iudici
vendere iustum iudicium: & si licet Advocato vendere ius-
tum patrocinium, & Iuriconsulto rectum consilium.

Ibidem, c. non sane §. 1. tamen 14. q. 5. Ille tamen solet
tanquam male sibi allatam pecuniam reperere, qui iustum
iudicium emit, quoniam venale esse non debuit.

11. Hactenus sacri Canonēs; neque hac de re alios
invenio: invenio quidem alios multò severiores, hōf-
que à Sacro Concilio Trident. sess. 24. cap. de reformat.
renovatos. Sed loquuntur de Visitatoribus, qui sanè, si
munera accipiant à visitatis, peccant mortaliter, &
restitutionem tenentur, immò, dum de casu Visitatoris
tam rigide Canonēs loquuntur, non verò sic de aliis casibus,
eos in solo rigore iuris naturalis relinquere videntur.
Tantum rigorem in Visitatoribus si libet cognosce-
re, ecce textus, cap. Romana, §. procuraciones, de censibus,
& exalt. in 6. & confirmatur cap. exegit, eodem: Caveat,
inquit, ne ipse (Visitator) vel quisquam suorum, aliquod
munus quodcumque sit, & qualitercunque offeratur, praesumat
recipere: ut non quia sua sint videatur querere, sed
quia Iesu Christi. Quod si fecerit contra praesumptum, reci-
piens maledictionem incurrat, à qua nunquam (nisi duplum
restituatur) liberetur. Volumus enim in his fraudem quamli-
bet penitus evitari. Haec ibi. Adverte tamen legitimas pro-
curaciones pro moderato victu esse concessas, &c. Lege
Trid. loc. cit. Adverte item Inquisitoribus prohibitum
esse dona percipere etiam ab Officialibus, sub poena ex-
communicationis latae sententiae. Lege Sanchez. lib. 1. con-
sil. cap. unico, d. 2. num. 6.

12. Puto autem, in illo verbo (praesumat) temperari
id, quod rigide notat. Gloss. in d. cap. Romana, §. pro-
curaciones de censibus, & exalt. v. Aliquod munus, dum
innuit, Visitatorem, ne esculenta quidem, & modicae
considerationis munera posse recipere, quamvis, per
cap. Statutum citatum, possit eadem recipere Index Ec-
clesiasticus extra Visitaciones. Puto, inquam temperari.
Cum enim illud (praesumat) temeritatem ostendat, cre-
dere merito possumus tantum rigorem ad modica es-
culenta, vel ad exigua similia nequaquam extendi. Et
Tridentinum loco citato, hunc Canonem confirmans,
licet non utatur eodem verbo (praesumat) dum tamen
aliud non explicuit, videtur solum idem, quod Canon,
voluisse.

Munera

13. Quando Index licite potest accipere munera iuxta dicta, licite & alij donant. Sed quid, quando licite Index petit, vel accipit? Respondeo, Si ea quis dat, ad redimendam suam vexationem injustam; non peccat. Ita Mol. rom. 1. tract. 88. Sanchez lib. 3. Consil. cap. unico, dub. 3. communiter. Rebell. alique apud Dicastill. loco citato, n. 86. Ne sit tamen litigans facilis ad credendum vexationem injustam intercedere, quia omnes ferè litigantes putant, se injustè vexari, cum tamen non ita sit, intercedit tamen, quando imminet periculum clarè injustitiæ, vel injuste inæqualitatis, in expediendis negotiis, iis prius expeditis, ob quæ munera Index accipit.

14. Hac occasione nota, Iudicum famulos, qui aliquibus propter munera accepta aditum præbent ad Iudicem, aliis iniuste exclusis, omnino peccare; sed tamen iisdem propter eandem rationem, dare licebit munera ad redimendam vexationem. Dixi (injustè) nam si, sine alterius præiudicio, extraordinarium favorem famulus, procurat litiganti, licite, quamvis indecorè, propter hanc causam, aliquid accipiet.

15. Nota ea, quæ Index, aliive recipiunt ad redimendam vexationem, debere (propter peccatum) omnino restitui, quia, in iuris absolute Dominis, accipiuntur.

Denique Iudicis avaritiæ quando ad sollicitandam causam munera offerre liceat, diximus lib. 5. cap. 1. §. 4. n. 23.

§. II. Reus an licite aperiat occulta, vel falsa crimina Testium.

1. QVæres primò, potestne reus ad onerandam falsorum Testium auctoritatem, eorum occulta crimina revelare? Respondeo, si alia via non datur, quæ commodè testimonium infemet, sanè potest, sive sponte, sive compulsi à Iudice, testes illi testati fuerint. Ita Less. lib. 2. cap. 31. num. 1. Quilibet enim ius se tuendi habet, cum iusto moderamine, præsertim eodem genere armorum, quo oppugnantur. Quod si alia via datur, ut item si per manifestationem unius peccati minoris sibi consulere satis posset, manifestaret autem maius, cum peccaturum etiam contra Iustitiam putò; sicuti eodem modo peccare supponimus illum sup. lib. 6. cap. 4. §. 3. n. 16. qui se corporaliter defendendo, excedit limites necessariæ defensionis.

2. Hinc sequitur primò, eum, qui accusatur de crimine, quod iudicè ab accusatore probari nequit, non solum posse negare crimen, sed etiam dicere accusatorem calumniarè, & mentiri. Ita Petr. Navarr. lib. 2. cap. 4. num. 348. lege etiam S. Thom. 2. 2. q. 69. art. 1. qui enim accusat de crimine, quod probati non potest, calumniator est, & mentiri præsumitur.

3. Sequitur secundò: Idem esse extra Iudicium, quare si quid aperuisti amico tuo ea lege, ut nihil diceret, ipse autem manifestavit alteri cum gravi offensione tua, vel alterius; potes tu negare te id aperuisse. Quilibet enim habet ius tegendi, quantum potest, sua dicta, & facta, unde nascatur offensio. Quod si amicus patefecit in casu, quo licite poterat; tu illum sine iniuria non posses ut mendacem pronuntiare.

4. Hæc passim in ore sunt omnium; illud singulare est, & difficile: An si alio modo te ab injusto teste tueri nequeas, licite falsa crimina illi possis obicere, quanta sufficiunt ad tuam iustam defensionem? Duo assero, unum mihi satis probabile, alterum satis incertum.

5. Probabile mihi est te, si id facias, non peccare contra Iustitiam, unde nec obligari ad restitutionem. Ita Bannez, Ledesma, Ioan. de la Crux, allati à de Lugo, tom. 2. de iust. disp. 40. sect. 1. num. 26. Dicastill. late contra quendam innominatum lib. 1. de iust. tract. 2. disp. 11 part. 4. dub. 2. dum. 404. apud Dianam. part. 9. orat. 8. ref. 43. Ratio est, quia, sicuti si ad defendendam tuam vitam contra invadentem, mendacii, & stratage-

nate curares, ut ille in foveam, v. g. caderet, mendacem esses, sed non injustus; cum (quoad Iustitiam) te defendendi omnibus viis: ita in casu nostro aggrederentem, aufert à quacunque tua actione defensionem necessariam, omnem rationem iustitiæ culpa? Et quidem de Lugo ib. sect. 2. n. 25 sic habet: tum est non licere, quin ad minus erit mendacium, quod quem licet. Et post quatuor interiectas lineas. Hic est, crimen testis, erit probandum per testes alios, & debeant iurare, committent peccatum mortale, & sequens eos ad hoc hortari, erit mortale. Hæc ille, qui citat Ioan. de la Crux, Bannez, Orell. Led. apud Dianam. citandum, suos in contrarium citat. Dian. p. 3. n. 1. aitque, eos docere, non esse mortale ex parte perjurii non verò non esse mortale saltem ex parte perjurii.

7. Video doctrinam hanc: Sed quoniam tota refunditur in mendacium, & perjurium, sequitur ratio: Si solum esset mendacium sine iuramento, non esset mortale, quia, quamvis hoc mendacium sit ad id de malo gravi contra proximum, tamen cum iudex hoc damnum inferatur, non esset mihi impurum ad grave; Atque hanc sequelam expresse concedunt tad. & Bannez, apud Dian. p. 9. n. 8. ref. 43.

Secundò, etiam accedente iuramento, possit ad id æquivalere ocatio tum à me, tum ab iis, quibus est contra innocentia, & sic vitari perjurium, seu mendacium solo posito, negant communiter Doctores, ipse de Lugo hanc sentiam. Si igitur hoc tollatur, non sua doctrina contrarij. Iuramento autem æquivalere in Iudicio, si id illegitimum sit, me licite posse testari cet Castro Palau cum aliis t. 3. d. 1. de iuram. p. 7. n. 1. ergo etiam in Iudicio, ubi injustus est testis. Vult igitur alicui posse vitari mortale ab eo, qui in prædicto casu, falsos, vel illegitimos testis falsa crimina pinge.

Adhuc tamen incertum id esse pronuntio: Vi enim? si sodomitam oporteret probari esse illum, si excommunicatum, si hæreticum? Sibi testis falsus imputet, respondet aliquis. Audio: sed adhuc incertum. Quia enim, si sit necesse publicas scripturas emendare, possit Notarius publicus ad hoc induci, si Notarius constaret mea innocentia? Quidni? Respondet de Lugo non est infidelem esse Reip. sed maxime fidelem, & eiusdem Reip. innocentes sic defenduntur. Verum, si aperiat huiusmodi ostium, quo modo stabant publica Iudicia? Inventiantur, Respondetis, testes veri, & sancta requirunt Tribunalia. Dum enim falsi testes quocunque arte repellantur, publica Iudicia firmantur potius, non infirmantur. Sed ego iterum audio, quod non adhuc durum audio, libenter modum hunc in alio tempore evolendum refero.

An reo liceat crimen sibi imponere ad evitanda tormenta, dicam inferius, cap. 3. §. 6.

Reus an debeat stare sententia?

8. QVæres secundò, Tenetne reus condemnatus stare sententiæ Iudicis? Respondeo, si est iusta, tenet, quia sententia est veluti quædam lex privato imperio, unde condemnatus ad solvenda centum, v. g. debet solvere etiam in conscientia. Si est iniusta, non tenet, quia non expedit bono publico, ut qui per calumniam, vel falsos testes convictus est obligetur in conscientia, &c. Sed de hac re vide distinctè apud de Lugo, 2. 2. de iust. d. 37. sect. 15. n. 185. & de iniusta sententia in materia Beneficiorum vide. Dicastill. 2. de iust. tract. 1. disp. 11. dub. 2. Nos unum notatu dignum diximus lib. 4. §. 2. n. 1.

An Reus etiam Religiosus fugere queat à Carcere?

9. QVæres tertio: Reus licetne fugit à Carcere? cum eodem lib. dub. 4. non solum ante, sed etiam post iustam sententiam licetne fugit, si sit periculum demeritis ad penam mortis, vel mutilationis, vel gravius mali, quia non potest poni præceptum, ut sit